

บทที่ 4

การแก้ไขปัญหาลาอบายมูบ

เนื้อหาบทที่ 4

การแก้ไขปัญหอบายมุข

4.1 ลูกติดอบายมุข

4.1.1 แนวทางการแก้ปัญหาลูกติดอบายมุข

4.1.2 กรณีที่ 1 การป้องกันลูกไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข

4.1.3 กรณีที่ 2 การแก้ไขลูกให้พ้นจากการติดอบายมุข

4.2 สามีนิดเหล้าและเจ้าชู้

4.2.1 การคัดเลือกคู่ชีวิต

4.2.2 การแก้ปัญหสามีนิดเจ้าชู้

4.2.3 การแก้ปัญหสามีนิดชู้เมา

4.3 อดออมเพื่อบายมุข

4.4 เทียวผู้หญิงขายบริการผิดอย่างไร

4.5 การพนันไม่เคยทำให้ใครรวย

4.6 ลูกอยากให้อ่านเลิกดื่มเหล้า

4.7 พ่อที่ลูกเกลียด

1. การไม่ปลูกฝังความคิดที่ตีงามให้ลูกหรือเยาวชนจะทำให้เด็กไปติดอบายมุขได้ ทางป้องกันคือสอนให้เด็กแยกแยะและยับยั้ง คือแยกแยะดีชั่ว และยับยั้งชั่งใจได้ ซึ่งก่อนอื่น พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ต้องรู้ก่อนว่าดีชั่วคืออะไร สามารถอธิบายเหตุผลให้เด็กเข้าใจได้ และรู้วิธีการฝึกสอนให้เด็กสามารถยับยั้งชั่งใจในอบายมุขต่าง ๆ ได้

2. อบายมุขให้โทษมหันต์ ทำให้เสื่อมจากทุกสิ่งทุกอย่าง ครอบครวัและสังคมแตกร้าง พ่อแม่ที่อยู่ในวงจรอบายมุขย่อมชักพาลูกเข้าไปสู่ปัญหาอันเกิดจากความเสื่อมนั้น จนกระทั่งนำพาเด็กเข้าไปสู่วงจรอบายมุขด้วย ดังนั้นพ่อแม่ต้องเป็นต้นแบบให้ลูก ผู้ใหญ่ต้องเป็นต้นแบบให้เยาวชน ช่วยหาทางป้องกันมิให้ตนและเด็กติดอบายมุขได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้รู้สาเหตุที่ลูกหรือเยาวชนไปติดอบายมุข และรู้วิธีป้องกันมิให้เด็กเข้าสู่วงจรอบายมุข
2. เพื่อให้เห็นโทษของอบายมุข และทำตนให้เป็นต้นแบบของเยาวชน โดยเฉพาะให้พ่อแม่เป็นต้นแบบของลูก

4.1 ลูกติดอบายมุข

ความรักลูกทำให้พ่อแม่ทุ่มเทเวลาในแต่ละวัน ทำงานแลกเงินอย่างหนัก ด้วยตั้งใจว่าจะเอาเงินไปซื้อความสะดวกสบายให้แก่ลูก ไม่ว่าจะเป็นความสะดวกในด้านการศึกษา เล่าเรียน ของเล่น ของใช้ เสื้อผ้าเครื่องแต่งตัว คือทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกไม่น้อยหน้าเพื่อนคนใดในโรงเรียน การรักลูกจนตาบอดนี่เองเป็นสาเหตุให้บางครั้งก็ลืมหืมตาไปว่า ที่ทุ่มเทไปทั้งหมดนั้น เป็นเพียงการเลี้ยงลูกให้เติบโตแต่ร่างกายแต่ยังไม่ได้ปลูกฝังความคิดที่ถูกต้องดีงามให้แก่ลูกเลย

เมื่อรักลูกจนตาบอดอย่างนี้ พ่อแม่ก็ต้องมานั่งเสียใจ เมื่อมารู้ว่า “ลูกรักแอบหนีไปกินเหล้า เมายา มั่วสุมกับคนแปลกหน้าอยู่ในผับ” และตั้งคำถามกับตนเองว่า “เราทำอะไรผิดหรือไม่ ลูกถึงลงโทษความรักของพ่อแม่อย่างนี้”

4.1.1 แนวทางการแก้ปัญหาลูกติดอบายมุข

จากเรื่องราวที่ยกมาเป็นเหตุการณ์ในช่วงต้น ก็อาจทำให้พ่อแม่เกิดความหวั่นเกรงขึ้นมาได้ว่า เรากำลังรักลูกจนตาบอดหรือเปล่า ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงลูกของเราจะเสียอนาคตหรือไม่ เพราะทุกวันนี้ก็มีข่าวทำนองนี้ตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่บ่อย ๆ

แนวทางการแก้ไขปัญหานี้มี 2 กรณี

กรณีที่ 1 คือ ใช้วิธีป้องกัน ถ้าบ้านใดยังไม่เกิดปัญหานี้ขึ้น ก็ต้องรีบปลูกฝังให้เด็กรู้จักแยกแยะดีชั่ว และยับยั้งชั่งใจได้ด้วยตนเอง เพราะพ่อแม่ก็คงไม่สามารถตามไปดูเขาได้ตลอดทุกฝีก้าว จึงควรทุ่มเทให้กับการปลูกฝังวินัยที่ดี และหักห้ามใจจากความชั่วให้เป็นจะได้ผลกว่า

กรณีที่ 2 คือ ใช้วิธีแก้ไข ถ้าบ้านใดเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้ ก็ต้องถือว่าเป็นปัญหาเร่งด่วน ถ้าแก้ตรงนี้ไม่ตก ก็อาจหมายถึงอนาคตทั้งหมดของลูก

4.1.2 กรณีที่ 1 การป้องกันลูกไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข

ในกรณีที่ครอบครัวใดยังไม่เกิดเหตุการณ์ลูกติดอบายมุข ก็จำเป็นอย่างเร่งด่วนที่พ่อกับแม่จะต้องป้องกัน ด้วยการทำหน้าที่ปลูกฝังคุณธรรมความดีลงในจิตใจของลูกอย่างเต็มที่

แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นในหลาย ๆ ครอบครัวตอนนี้ก็คือ พ่อแม่ไม่รู้ว่า นอกเหนือไปจากเลี้ยงร่างกายลูกให้เติบโตใหญ่แล้วนั้น หน้าที่ในการเพาะเลี้ยงจิตใจลูกมีอะไรบ้าง

จากการศึกษาค้นคว้า ได้พบว่าในพระพุทธศาสนาสอนเรื่องการทำหน้าที่ของพ่อแม่ไว้อย่างชัดเจนว่า ถ้าพ่อแม่หวังจะให้ลูกโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ยืนหยัดอยู่ด้วยลำแข้งของตนเอง รู้จักเลือกคู่ครองที่ดี และเป็นกำลังสำคัญของครอบครัวในอนาคต ก็จะต้องทำหน้าที่สำคัญนี้ให้ครบ 5 ประการ คือ

1. สอนให้ลูกเว้นจากความชั่ว
2. สอนให้ลูกตั้งอยู่ในความดี
3. ส่งเสริมให้ลูกได้ศึกษาเล่าเรียน จะได้มีวิชาความรู้ในการประกอบอาชีพ และรับผิดชอบตนเองได้
4. เมื่อถึงคราวที่ลูกจะมีคู่ครอง ให้ช่วยคัดเลือก ช่วยอธิบาย ให้เข้าใจว่า ชีวิตครอบครัวต้องเตรียมตัวพบกับความรับผิดชอบในเรื่องใดบ้าง
5. เมื่อถึงเวลาสมควร ก็ยกทรัพย์สินสมบัติ ยกมรดกให้ลูกไปบริหารให้เกิดดอกเกิดผลเอาเอง

หน้าที่สำคัญของพ่อแม่มี 5 อย่างนี้ และการที่ลูกมีปัญหาขึ้นมา ก็เพราะว่าพ่อกับแม่ทำหน้าที่ของตนเองไม่ครบนั่นเอง เป็นสาเหตุสำคัญ

ทำไมพ่อแม่ถึงสอนให้ลูกเว้นจากความชั่วไม่ได้ ?

ปู่ย่าตายายท่านให้คำตอบไว้อย่างน่าคิดทีเดียวว่า

“พ่อแม่สมัยนี้ น่าเป็นห่วง เพราะว่าแต่จะไปสอนให้ลูกเว้นความชั่ว ตั้งอยู่ในความดีเลย แม้ตัวคุณพ่อคุณแม่เอง บางท่านก็ยังแยกไม่ออกว่าอะไรถูก-ผิด อะไรดี-ชั่ว และไม่รู้แม้กระทั่งเรื่องบุญ-บาปว่าเป็นอย่างไรบางคนทำตัวอย่างไม่ดีให้ลูกดูเสียด้วยอย่างนี้แหละที่น่ากลัวที่สุด”

ทำไมพ่อแม่ถึงสอนให้ลูกทำความดีไม่ได้ ?

ปู่ย่าตายายท่านบอกว่า

“สาเหตุเกิดจากคุณพ่อคุณแม่บางคนแยกออกได้ว่า อะไรดี อะไรชั่ว แต่ว่าไม่ค่อยได้สั่งสอนอบรมลูกเท่าที่ควรจะเป็น ความรักความห่วงใยมีมาก ก็เลยทำให้ละล้าละลัง ห้ามลูกไม่ให้ไปโน่นไปนี่ เอาแต่ห้าม ๆ ไม่อธิบายเหตุผล

คุณพ่อคุณแม่ควรคิดพิจารณาว่า เราจะตามห้าม ตามดูลูกได้สักกี่ครั้ง ในที่สุดเขาก็แอบไปอีกจนได้ เพราะฉะนั้นแทนที่จะเอาแต่ห้ามว่าลูกอย่าไปที่โน่นที่นี่ สู้เอาเวลาไปสอนให้ลูกรู้ว่าอะไรดี อะไรชั่ว อะไรถูก อะไรผิด อะไรควร อะไรไม่ควร จะดีกว่า แล้วต้องสอนบ่อย ๆ แบบพรั่ำสอนทีเดียวนั้น แล้วก็ทำสิ่งที่ดี ๆ ตามที่สอนนั้น ให้ลูกดูด้วย”

ส่วนในเรื่องของการส่งเสริมให้ลูกเล่าเรียนเขียนอ่านนั้น พ่อแม่ก็พยายามทำกันเต็มที่ แต่บางครั้งก็คาดหวังสูงเกินไป ซึ่งปู่ย่าตายายท่านให้ข้อคิดไว้อีกเช่นกันว่า

“คุณพ่อคุณแม่ยุคปัจจุบัน บางท่านรู้ตัวว่าไม่ค่อยมีเวลาสอนให้ลูกรู้ว่า อะไรดี อะไรชั่ว แต่เราก็มีความเป็นห่วงลูกมาก อยากให้ลูกได้ดี รีบเอาลูกไปฝากตามโรงเรียนต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงว่าเป็นชั้นเยี่ยมของเมืองไทย ไปแย่งกันฝากลูกเข้าโรงเรียน จะเสียค่าแป๊ะเจี๊ยะเป็นหมื่นเป็นแสนก็ไม่เกี่ยง ขอให้ลูกฉันเข้าได้เถอะ พอให้เข้าได้แล้ว ก็คิดว่าลูกจะเป็นคนดีคนเก่ง เพราะครูเขาคงจะสอนให้ได้ดี”

ก็ขอฝากไว้ในที่นี้ว่าคุณพ่อคุณแม่คิดผิดแล้ว เพราะการสอนเด็กให้รู้ดี รู้ชั่ว รู้บุญ รู้บาป เป็นเรื่องยาก ต้องอธิบายมากและต้องสอนเดี่ยว ๆ หรือสอนกลุ่มเล็ก ๆ เพียง 2-3 คน ต้องอธิบายกันไป ประคบประหม่กันไป จึงจะสามารถให้ซึมซับเข้าไปในใจ ที่จะหวังให้คุณครูที่โรงเรียนสอนนั้น ขอบอกว่าหวังมากเกินไป เพราะครูคนเดียวต้องดูแลนักเรียนหลายห้อง และห้องหนึ่งก็มีนักเรียน 30-40 คน

เวลาที่ลูกอยู่บ้าน พ่อแม่ก็ทำตามทีที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนดีกว่า คือสอนลูกให้ละชั่ว ตั้งอยู่ในความดีให้ได้ก่อน แล้วจึงมุ่งมาที่เรื่องโรงเรียน เรื่องหาคู่ครอง และเรื่องสมบัติตามลำดับของหน้าที่พ่อแม่

ใครทำได้อย่างนี้ก็ใช่ว่าเป็นอันสบายใจได้ ไม่ต้องตามห่วงว่าลูกจะไปอย่างนั้นอย่างนี้ ลูกจะรู้เองว่าอะไรดี อะไรชั่ว มีคุณและโทษต่อตนเองอย่างไร แม้ในที่สุดจะเป็นเรื่องไปเที่ยวผับ เที่ยวเฮค กินเหล้า เมายา หรืออบายมุขอะไรที่แปลกใหม่ที่พ่อแม่ก็ไม่รู้ว่ามันเป็นอย่างไร เพราะตามโลกไม่ทัน ลูกก็สามารถวินิจฉัยตัดสินใจได้เองว่าควรทำ หรือไม่ควรทำ”

นี่คือทักษะของปู่ย่าตายาย ในการป้องกันลูกไม่ให้ทำความชั่ว สอนให้ลูกทำแต่ความดีอย่างถูกต้อง

4.1.3 กรณีที่ 2 การแก้ไขลูกให้พ้นจากการติดอบายมุข

กรณีที่ลูกไปติดอบายมุขแล้ว สิ่งเดียวที่จะเอาลูกกลับมาได้ คือพ่อแม่ต้องพูดด้วยเหตุด้วยผลกับลูก ห้ามใช้อารมณ์โกรธแค้นเด็ดขาด ทำให้ลูกได้คิดด้วยความรัก ความห่วงใย

ความบริสุทธิ์ใจที่เหนือกว่าใคร ๆ ของพ่อแม่ เพราะสาเหตุที่ลูกไปแหล่งอบายมุขอย่างนั้นเข้า เพราะเขาไม่คิดว่านั้นเป็นความผิด ไม่รู้ว่าเขากำลังทำให้พ่อแม่เป็นห่วง กำลังทำร้ายจิตใจของพ่อแม่ ที่ตั้งความหวังไว้กับตัวเขาอย่างมาก

ขอยกตัวอย่างครอบครัวหนึ่ง ซึ่งก็เกิดเหตุการณ์ทำนองนี้เช่นกัน แต่เพราะว่าพ่อแม่ลูกเปิดใจพูดกันลูกจึงเข้าใจถึงความห่วงใยของพ่อแม่และเอาชนะความเอาแต่ใจของตนเองได้

วันนั้น สิ่งที่คุณพ่อคุณแม่สองท่านนี้ อธิบายให้ลูกฟัง มี 3 เรื่องใหญ่ ๆ คือ

1) ความไม่คุ้มค่าของการใช้เงินเที่ยวกลางคืน

คุณแม่เป็นฝ่ายเริ่มอธิบายว่า

“ถ้าลูกคิดจะไปเที่ยวกลางคืน เพราะเห็นว่าใคร ๆ เขาก็ไปเที่ยวกัน คนที่ไม่ไปนั้นแหละ เป็นพวกคร่ำครึโบราณเต่าล้านปี พ่อกับแม่ก็มีเรื่องอยากให้ลูกรับรู้ไว้ว่า การไปเที่ยวแต่ละครั้งของลูก ต้องมีค่าใช้จ่ายสูง ถ้าพ่อกับแม่อนุญาต ก็จะต้องควักกระเป๋าหนัก ๆ อย่างแน่นอน ลูกลองคิดดูว่า มันคุ้มกันไหม เมื่อพ่อกับแม่เหนื่อยแทบตายกว่าจะหาเงินมาได้แต่ละบาท เสร็จแล้วเงินนั้นก็กลับกลายเป็นค่าความสนุกในการเที่ยวกลางคืนของลูกไป ทุกวันนี้กว่าพ่อกับแม่จะหาเงินทองมาได้ไม่ใช่หาง่าย ๆ นะลูก กว่าจะได้มาแต่ละบาท มันแสนยากลำบาก

พ่อกับแม่อยากให้หนูมองเรื่องนี้ให้กว้าง ๆ จะได้เข้าใจหัวใจของพ่อกับแม่ว่า รักหนูขนาดไหน วันหนึ่งพ่อกับแม่ต้องแก่ ต้องตายจากหนูไปแน่ ๆ จะช้าจะเร็วก็ไม่รู้ อะไรที่จะเป็นสมบัติทิ้งไว้ให้หนูได้ พ่อกับแม่ก็ยอม ยินดีทุ่มชีวิตจิตใจหามาให้ เกือบไว้ให้ เพราะยังใฝ่คิดว่า จะปล่อยให้มันละลายไป เพราะตามใจหนูเที่ยวกลางคืน

หนูเองอาจจะแย้งว่า ใคร ๆ เขาก็ไปเที่ยวกันนี้ แต่พ่อกับแม่ก็คิดว่า ยังมีอีกหลายอย่างที่หนูทำแล้ว ไม่น้อยหน้ากว่าใคร ไม่เสียสุขภาพ และวิธีนั้นก็ไม่ต้องใช้เงินอะไรเลย เช่น ไปเป็นอาสาสมัครอ่านหนังสือให้คนตาบอดฟังก็ได้ เอาเวลาที่ไปเที่ยวกลางคืนไปทำประโยชน์ให้ผู้อื่น ชีวิตของเราจะมีค่ามากกว่านะลูก พ่อกับแม่อยากให้หนูมองตรงนี้ด้วย”

2) ไปเที่ยวกลางคืนโอกาสห้ามใจไม่อยู่ แล้วทำเรื่องไม่ดีไม่งามมีมาก

คราวนี้ คุณพ่อเป็นฝ่ายอธิบายบ้างว่า

“ลูกควรจะรู้จักธรรมชาติของวัยรุ่นด้วยว่า เพื่อน ๆ ของลูกทุกคนล้วนเป็นวัยรุ่น การยับยั้งชั่งใจยังมีไม่มาก อาจห้ามใจตัวเองไม่ไหว ไปทำสิ่งที่ไม่ดีเข้าได้

วัยหนุ่มวัยสาวเป็นวัยที่กำลังจะต้องศึกษาว่า อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป อะไรผิด อะไรถูก อะไรควร อะไรไม่ควร แม้จะสนใจศึกษาแต่ว่าจะไม่ค่อยถ่องแท้หรอก เพราะชีวิตวัยรุ่นผ่านโลกมาไม่นานเมื่อรวมกันมาก ๆ โอกาสจะเกิดเรื่องไม่ดีไม่งาม ด้วยความคึกคะนอง ลองผิดลองถูกก็เกิดขึ้นได้ง่าย เช่น การต้อยตักัน ชวนกันเสพยาเสพติด มอมยาแล้วพาไปทำร้ายทางเพศ พ่อกับแม่ก็อยากให้ลูกรู้จักธรรมชาติของคนวัยนี้ ลูกจะได้ระวังตัวในเรื่องนี้ด้วย”

3) ความปลอดภัยมีน้อย อาจตกเป็นเหยื่อมิจฉาชีพได้ง่าย

คุณพ่ออธิบายต่อว่า

“เรื่องนี้พ่อกับแม่ห่วงมากที่สุด กลัวลูกจะได้รับอันตราย เพราะคนที่ไปเที่ยวกลางคืน จะอยู่ในสภาพที่ควบคุมตนเองไม่ได้ ความมีเมื่อกำลังออกฤทธิ์ แม่กับพ่อกลัวลูกบาดเจ็บ กลัวลูกจะได้รับอุบัติเหตุจากการทะเลาะวิวาทกัน กลัวบรรยากาศจะจูงใจให้ลูกเผลอไปลองยา แล้วโดนตำรวจจับ กลัวว่าลูกจะโดนมอมยา แล้วถูกพาไปขายตัว กลัวว่าลูกจะต้องติดโรคเอดส์ ต้องหมดอนาคต และมาตายก่อนวัยอันควร

พ่อกับแม่กลัวสารพัด เพราะลูกคือชีวิตของพ่อกับแม่ ที่นั้นไม่ปลอดภัยกับลูกเลย

แต่ถ้าลูกอยากไปมาก พ่อกับแม่ก็อยากจะขอร้องให้ลูกเปลี่ยนไปทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์กับสังคมมากกว่า เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ไม่น่าอาย และลูกจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับคนอื่น ๆ ด้วย แล้วก็ชวนเพื่อน ๆ ที่มีความประพฤติเรียบร้อยไปด้วยกัน ลูกจะได้รู้จักทำงานเป็นทีม ร่วมกับคนที่มีความดีมีผล ควบคุมความคิด คำพูด การกระทำของตนเองได้ แล้วประสบการณ์เหล่านี้จะเป็นส่วนเสริมให้ลูกยืนหยัดอยู่ในโลกกว้างได้อย่างภาคภูมิใจยิ่งกว่าไปเที่ยวผับเสียอีก”

เมื่อพ่อแม่เปิดใจคุยกับลูกด้วยความรักและเหตุผลเช่นนี้ ก็ทำให้ลูกเข้าใจความรัก ความห่วงใยของพ่อแม่ที่มีต่อตนเองอย่างมากมายนับไม่ถ้วน และก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ลูกคิดเป็น สอนตนเองเป็น ยับยั้งชั่งใจเป็น รู้จักเลือกคบคนเป็น ตัดวงจรของการคบเพื่อนเลว เดินออกจากเส้นทางอบายมุข หันไปเป็นอาสาสมัครทำประโยชน์ให้กับสังคมร่วมกับเพื่อนดีนั่นเอง

หากครอบครัวใดกำลังเกิดปัญหาเช่นนี้ ก็น่าจะลองใช้วิธีพูดคุยกันด้วยเหตุด้วยผล ไม่ใช่อารมณ์โกรธแบบบ้านนี้ดูบ้าง เพราะลำพังความรักที่พ่อแม่มีต่อลูกนั้น ยังไม่พอต้องประกอบด้วยเหตุผล และความเข้าใจที่มีต่อกันด้วย โอกาสที่จะกอบกู้วิกฤตการณ์ของอนาคตลูกจึงจะมีหวังสำเร็จ โอกาสที่ครอบครัวจะกลับมามีความสุขจึงจะเปิดกว้าง นี่คือนโยบายการแก้ไขปัญหาครอบครัวด้วยความรักและเหตุผลที่ได้ผลมาแล้ว

คุณพ่อคุณแม่ท่านใดที่ห่วงลูก แล้วไม่รู้จะป้องกันหรือแก้ไขอย่างไร ก็ขอแนะนำว่าให้ทำอย่างที่ว่ามาตามที่คุณบอกเถิด เชื่อว่าไม่นานหรอก ลูกของเราจะเข้าใจบทบาทของลูก พ่อแม่ก็จะเข้าใจบทบาทของตนเอง จะเกิดความร่มเย็นเป็นสุขทั้งครอบครัว พ่อแม่ได้ลูกแก้ว ลูกก็ได้พ่อแม่แก้วไว้กราบไหว้จนวันตาย

4.2 สามีติดเหล้าและเจ้าชู้

ต้นเหตุที่ทำให้ครอบครัวล่มสลายได้มากที่สุด มี 2 เรื่องใหญ่ นั่นคือ

- 1) สามีเจ้าชู้
- 2) สามีติดเหล้า

ทำอย่างไรจึงจะแก้ปัญหานี้ได้ ?

คำถามนี้ตอบได้ไม่ง่าย แต่จากการศึกษาค้นคว้า ก็ได้ไปพบคำตอบที่น่าสนใจของหลวงพ่อรูปหนึ่ง ท่านให้ข้อคิดมุมมองการแก้ปัญหานี้ไว้อย่างนี้

4.2.1 การคัดเลือกคู่ชีวิต

หลวงพ่อบอกท่านให้ข้อคิดไว้ว่า สำหรับเรื่องการคัดเลือกคู่ชีวิตนี้ มีความจำเป็นต้องย้อนกลับไปดูคู่ครองที่มีปัญหาหลายคู่ แล้วจะพบข้อสังเกตว่า เมื่อก่อนจะแต่งงาน ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงต่างก็เข้าใจว่า ตนเองได้คนดีที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด มาร่วมชีวิตคู่แล้วจินตนาการไปว่า ถ้าแต่งงานอยู่ด้วยกันแล้ว ชีวิตก็ต้องมีความสุขมาก หากมีอุปสรรคอะไรก็จะกอดคอฟันฝ่าอุปสรรคกันไปให้ถึงที่สุด ไม่มีทั้งกัน แต่ครั้นเมื่ออยู่กันไปนานวันเข้า ความเกรงอกเกรงใจก็หมดลง แล้วเมื่อนั้นต่างฝ่ายจึงแสดงเนื้อแท้ที่ตนเป็นออกมาให้เห็น ถ้าเนื้อแท้ของทั้งสองฝ่ายดีพอ ก็กลายเป็นคู่ที่สามารถประคับประคองชีวิตครอบครัวไปได้ตลอดรอดฝั่ง เพราะมีความดีของทั้งสองฝ่ายเป็นหลักประกัน แต่ถ้าเนื้อแท้ไม่ดีพอ ปัญหาชีวิตการแต่งงานก็จะผุดออกมาไม่เว้นแต่ละวัน มีเรื่องให้กระทบกระทั่งกันไม่ขาดสาย ในที่สุดชีวิตครอบครัวที่เคยคิดว่าจะมีความสุขก็พังทลายลง

ดังนั้น ก่อนจะคัดเลือกใครมาเป็นคู่ชีวิต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงให้หลักในการพิจารณาเลือกคู่ครองที่เหมาะสมกัน โดยต้องเทียบเคียงคุณสมบัติ 4 ประการของทั้งสองฝ่าย ดังนี้คือ

- 1) มีความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมเสมอกัน
- 2) มีศีลเสมอกัน

3) มีนิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ

4) มีปัญญาตัดสินใจดี

เพราะทั้งสี่ข้อนี้ จะเป็นตัวกำหนดการตั้งเป้าหมายชีวิต และนิสัยของทั้งสองฝ่ายว่า เข้ากันได้หรือไม่

แต่อย่างไรก็ตาม การที่ใครคนใดคนหนึ่งจะรักษาความดีของตนไปให้ตลอดไม่ใช่เรื่องง่าย เราจึงมักเจอว่า เมื่อผู้ที่แต่งงานกันไปแล้ว ตอนแรกก็ว่าดูดีแล้ว เลือกดีแล้ว แต่อยู่ไป ๆ คนที่เลือกกลับกลายเป็นคนที่แย่กว่าตอนแรกแต่งงานเสียอีก ถ้าใครไปเจอกรณีแบบนี้ก็บอก ว่าต้องทำใจ เพราะที่ดีที่สุดก็คือ อย่าไปแต่งงานเลย ต้องมาคอยรับใช้ลูก รับใช้สามี รับใช้ภรรยาไปตลอดชาติ แล้วก็ก่อเวรต่อกันไปคนละไม่น้อย มาถือศีล ทำภาวนา อยู่ตัวคนเดียวแบบพระท่านดีกว่า

4.2.2 การแก้ปัญหาสามีเจ้าชู้

จากการศึกษาค้นคว้าทำให้มีโอกาสได้อ่านหนังสือ “หลวงพ่อบอกปัญหา” แล้วก็พบคำตอบที่ไม่น่าเชื่อว่า พระท่านจะสามารถตอบเรื่องปัญหาครอบครัวได้ดีมาก ๆ

ครอบครัวใดที่กำลังเจอปัญหาสามีจอมเจ้าชู้ และปัญหาสามีติดเหล้า สามารถนำข้อคิดจากหลวงพ่อบอกไปใช้เป็นแนวทางแก้ปัญหาได้ โดยได้อธิบายไว้ดังนี้

เหตุที่ทำให้สามีเจ้าชู้ มี 2 ประการ คือ

1. เจ้าชู้เพราะแม่บ้านบกพร่องต่อหน้าที่

สำหรับกรณีนี้เป็นเรื่องที่แม่บ้านต้องแก้ไขตัวแม่บ้านเอง โดยพยายามค้นหาข้อบกพร่องของตัวเองให้พบ แล้วก็ต้องยอมรับว่าตนเป็นอย่างนั้นด้วย ซึ่งเป็นเรื่องค่อนข้างยาก

การค้นหาข้อบกพร่องของตนเอง มีความจำเป็นที่จะต้องทำให้สงบเสียก่อน ซึ่งไม่มีวิธีใดดีเกินกว่าการนั่งสมาธิเป็นประจำทุกคืน เพราะคนเรานั้นเมื่อเวลาลืมตามักเห็นแต่ข้อบกพร่องของคนอื่น แม้เล็กน้อยก็มองว่าใหญ่โตร้ายแรง ส่วนความผิดของตนเอง แม้ร้ายแรงใหญ่โตกว่าภูเขาก็ก็นั่งมองไม่เห็น แต่เมื่อหลับตานั่งสมาธิไม่เห็นใครอื่น กลับเห็นตัวเองในมโนภาพ ความบกพร่องของตนเองก็จะค่อย ๆ ลอยเด่นขึ้นมาให้เห็น ยิ่งใจสงบเท่าไร ก็ยิ่งเห็นข้อบกพร่องมากขึ้นเท่านั้น

คนเราขอให้เห็นความผิดพลาดบกพร่องของตนเองเกิด หนทางแก้ไขจะมีมาเอง

แต่มีข้อเดือนใจอยู่อย่างหนึ่ง สำหรับภรรยาที่มีสามีเจ้าชู้ คือ ห้ามไปหาหมอกำ
เล่นเด็ดขาด และอย่าทำอะไรรุนแรงเป็นการประชดประชัน เพราะนั่นมิใช่เป็นการแก้ปัญหา
แต่จะยิ่งเป็นการเพิ่มปัญหาไม่รู้จบ

นอกจากนี้ยังมีอีกวิธีหนึ่งเป็นวิธีประกอบ คือให้ปรึกษาผู้หลักผู้ใหญ่ที่เขาเป็นคนมี
ศีลธรรม และมีความสำเร็จในการครองเรือน ก็จะได้ข้อคิดและแนวทางแก้ปัญหาที่ประกอบ
ด้วยศีลธรรมมาปรับปรุงตัวและครอบครัวให้ดีขึ้นได้

2. เจ้าชู้โดยนิสัย

สำหรับกรณีนี้แก้ยากสักหน่อย ก็ต้องทนเอาทีละก้าว นึกว่าเป็นกรรมของเราที่ดู
คนไม่เป็นไปเลือกคนอย่างนี้มาเป็นสามี ก็ให้เราตั้งใจทำหน้าที่ภรรยา หน้าที่แม่บ้านให้ดี
ไม่ให้เกิดพร่อง ทำบ้านให้เย็น คือไม่เอาเรื่องร้อนหรือใจเข้าบ้าน ไม่ด่าว่าให้สามีอับอายแค้น
เคืองใจ

ถ้ามีเหตุการณ์ร้ายแรงอะไรเกิดขึ้น ก็แก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าเป็นเรื่อง ๆ ไป
ส่วนการแก้ไขนิสัยพ่อบ้านเจ้าชู้คงต้องใช้เวลา คือ พยายามทำความดีให้มากเข้า ๆ จนกระทั่ง
เขาเกรงใจ ในที่สุดเขาก็จะเลิกเจ้าชู้ไปเอง ซึ่งกว่าจะถึงตอนนั้น อายุของทั้งสองคนอาจจะล่วง
เลยไปคนละหลายสิบปี ก็คงทำได้เท่านี้เอง

4.2.3 การแก้ปัญหามีชู้เมา

ในกรณีที่ภรรยามีสามีชู้เมา ก็จะมีปัญหาอีกอย่างตามมา คือ ปัญหาลูกคือ
สอนยากกว่ายากตามมาด้วย แล้วแม่บ้านจะแก้ปัญหานี้อย่างไร

สำหรับประเด็นนี้ หลวงพ่อท่านให้ข้อคิดว่า

“กรณีที่แม่บ้านได้สามีติดเหล้า ก็ต้องอดทนและเข้าใจสาเหตุที่เราได้สามีติดเหล้า
ก็มาจากเราผิดพลาดเอง

ตั้งแต่ว่า พระท่านสอนนักสอนหนาว่าอยู่คนเดียวไปเถอะจะแสนสบาย ก็ไม่เชื่อ
ดื้อไปมีสามีจนได้

ตอนจะมีสามีก็ดูคนไม่เป็น ไปเลือกเอาคนชู้เหล้ามาอยู่ด้วย มันก็เลยผิดซ้ำสอง

ปัญหาที่ตามมาอีกก็คือได้ลูกคือ เพราะต้นแบบคือ พ่อกินเหล้า แล้วจะได้ลูกฉลาด
มาจากไหน ในเมื่อพ่อก็ดื้อ ๆ ด้าน ๆ ใครห้ามก็ไม่ฟัง จนเป็นชู้เมาประจำตำบลแบบนี้ ลูกจะ
ไปไหนพ้น ก็ต้องดื้อเหมือนพ่อเหมือนแม่

คนที่ฉลาดหน่อยเมื่อพลาดไปแล้ว เขาจะรีบสอนลูกตั้งแต่วัยเล็กอยู่ สอนไปชนาบไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่เริ่มรู้เตียงสา เพราะรู้ล่วงหน้าว่าพ่อเป็นตัวอย่างที่ดีไม่ได้ รู้ตัวอย่างนี้แล้ว พอถึงเวลาลูกจะดื้ออย่างไรแม่ก็ยังพอเอาอยู่ แต่ถ้าปล่อยให้ดื้อจนโต จะยิ่งสอนยาก

ชีวิตการครองเรือนไม่ง่ายนัก ถ้าผิดตั้งแต่เริ่มต้น ก็เจอปัญหาจนกระทั่งตลอดชีวิต ก็จะเป็นอย่างนี้แหละ

คุณผู้หญิงที่ยังโสดจำไว้ละ ผู้ชายไม่เจ้าชู้ ไม่มีหрок ที่เห็นอยู่นั้นเจ้าชู้ทั้งนั้นแหละ ผู้ชายไม่เจ้าชู้ ไม่กินเหล้าหายาก เพราะฉะนั้นอยู่คนเดียวไปเถอะ สบายดี

ถ้าอธิบายตามกฎหมายแห่งกรรมก็ต้องบอกว่าการได้คู่ชีวิตขึ้นมาเป็นเพราะในอดีตชาติ เราเคยอนุโมทนาบาปเอาไว้ คือเห็นคนกินเหล้าก็ไม่ห้ามปราม กลับหากับแกล้มเหล้าอร่อย ๆ มาปรนเปรอเสียอีก เท่ากับเชียร์ให้เขากินเหล้า บาปส่งผลลงลือคพอดี ชาตินี้เลยต้องมาทนอยู่กับสามีขึ้นมา ดีไม่ดีเดาเอาว่าตอนรักกันใหม่ ๆ เขากินเหล้า เราคงหากับแกล้มมาปรนเปรอ เขาก็กินนั้นแหละ เพราะฉะนั้นไม่ใช่กรรมเก่าหрок กรรมใหม่ในชาตินี้ทั้งนั้น

ส่วนลูกที่ไม่ฉลาด ว่ายากสอนยาก เขาก็มาเกิดในเส้นทางเดียวกับเรา คนที่มีกรรมเสมอกัน มักได้เกิดมาเป็นพ่อ-แม่-ลูกกัน เรียกว่า กรรมเป็นเครื่องจำแนกเผ่าพันธุ์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งที่อาศัย กรรมย่อมจำแนกหมู่สัตว์ให้เลวและประณีตได้”

เพราะฉะนั้น ถ้าอยากได้ลูกดี ก็ต้องเลือกคู่ครองให้ดี และคู่ครองที่ดีก็คือ คนที่มีศีล 5 นั้นแหละ

ถามว่าทำอย่างไรสามีจึงจะเลิกเหล้าได้ ?

หลวงพ่อก็ขอตอบตรง ๆ อีกว่า

เรื่องนี้ยากนะ เราอย่าเผลอไปกินเหล้ากับเขาเข้าก็แล้วกัน แล้วเราก็สวดมนต์ภาวนาไปเยอะ ๆ พอเขาจวนตายก็เลิกเองแหละ แล้วเราก็ขยันเข้าวัดไป เขายอมให้เรามาวัดก็ดีถมไปแล้ว ระวังอย่าไปจู้จี้นัก เตียวเขาเลยไม่ห้ามวัดอีก เผลอ ๆ จะเจ็บตัวฟรี ๆ ด้วย ตอนนี้ยังมาวัดได้ ريب ๆ มานะ มีโอกาสทำบุญ ทำทานได้ให้รีบทำเสีย

ลูกที่ดื้อ ๆ ว่ายาก สอนยาก ก็หาวิธีชวนมาวัดพร้อมกับเราให้ได้ ให้ลูกคุ้นกับวัดกับพระเสียตั้งแต่ยังเด็ก ๆ ถ้าปล่อยจนเขาโตแล้ว ไม่รู้จะยอมฟังหรือเปล่า ถ้ายังเลิกยังพอเชื่อฟัง ก็จับสวดมนต์นั่งสมาธิ พร้อมกับเราไปเลย อบรมลูกให้ดี อบรมตนเองให้ดี ปล่อยพ่อเจ้าประคุณขึ้นมาไว้อ่อน ทำอย่างไรได้ละ ก็ไปเลือกมาเองนี่”

นักศึกษาท่านใด อ่านแล้วรู้สึกท้อหรือท้อแท้กับชีวิตและรู้สึกสะท้อนใจ ก็ขอประทานอภัยด้วย แต่ที่เลือกมาเล่าให้ฟัง เพราะอยากให้ได้เห็นมุมมองตามความเป็นจริงของโลกและชีวิต ผู้ที่ยังไม่แต่งงานจะได้คิดอย่างมีสติ คิดด้วยความระมัดระวัง ไม่หลอกตัวเองว่าเขาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วไปพาคนชั่วเล้าเข้ามาสร้างปัญหาในบ้าน ส่วนผู้ที่กำลังเผชิญปัญหาอยู่ ก็จะได้เลี้ยงลูกให้ดี อย่าให้ไปติดนิสัยชั่วมาจากคนชั่วเล้าในบ้านตนเอง ที่เหลือหลังจากนั้นคือ อดทนและทำใจ แล้วตั้งหน้าตั้งตาทำบุญหนี้คนชั่วเล้าเสียเถิด

4.3 อดออมเพื่ออบายมุข

หนุ่มสาวหลายคนที่จบการศึกษาแล้ว เมื่อแรกเริ่มเข้ามาทำงาน ก็ตั้งใจทำงานเต็มที่ มีความวิริยะอุตสาหะอย่างมาก บางวันทำงานล่วงเวลาก็เอา ขอเพียงให้ได้ค่าตอบแทนสูง ๆ ตอนสิ้นเดือน

แต่เมื่อทำงานผ่านไปหลายปี ผลปรากฏว่า แทนที่ฐานะการเงินของเขาจะดีขึ้น แต่กลับมีหนี้สินท่วมหัว กลายเป็นคนยากจนทั้งที่ทำงานหนัก แล้วก็ยังติดนิสัยชอบจ่ายภาษีสังคมหนัก ๆ กับเพื่อนฝูงในแต่ละเดือนอีกด้วย

หลายคนที่เคยเห็นเพื่อนตนเองต้องประสบปัญหาหนี้สินในลักษณะเช่นนี้ ก็มีความคิดหาทางช่วยเพื่อนให้พ้นหนี้สิน แต่ก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร เพราะเงินก็ของเขา จะใช้จ่ายอะไรเราก็ไม่มีสิทธิก้าวล่วง แต่ถ้าปล่อยระยะยาว เขาต้องตายเพราะหนี้สินแน่ ๆ และไม่อาจทนดูเพื่อนกลายเป็นคนล้มละลายในอนาคต

ผู้เขียนเองก็เคยประสบกับปัญหาอับจนถ้อยคำตักเตือนเพื่อนฝูงเช่นกัน จึงกลับไปเปิดบันทึกคำสอนของหลวงพ่อรูปหนึ่งที่เคยสอนเรื่อง สาเหตุที่ทำให้คนเราเสื่อมจากโภคทรัพย์สมบัติ และหลังจากที่ได้อ่านบันทึกคำสอนของท่าน ก็ทำให้รู้ว่าหาเหตุผลไปเตือนเขาได้อย่างไร จึงขอคัดลอกเนื้อหาในบันทึกธรรมมาลงไว้ ณ ที่นี้

หลวงพ่อบอกว่า เมื่อสมัยเป็นหนุ่ม ๆ ยังไม่ได้บวช อายุเกือบจะสามสิบ ท่านก็เคยเจอปัญหาหนี้สินกับตัวเองเหมือนกัน ตัวท่านเองแก้ไม่ได้ ต้องให้คุณแม่มาช่วยแก้ไข แล้วแก้ไขได้สำเร็จด้วย

เมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้ว หลวงพ่อมิรายได้เดือนละหมื่นกว่าบาท ซึ่งสมัยนั้นค่าเงินแพง เงินหมื่นสมัยก่อน ก็เหมือนกับเงินครึ่งแสนสมัยนี้ หลวงพ่อใช้เงินคนเดียวด้วย แต่ว่ากลับไม่พอใช้

วันหนึ่งคุณแม่ก็เรียกไปคุยเรื่องการใช้จ่ายเงิน ท่านบอกว่า

“ลูกเอ๊ย รายได้เท่าไรไม่สำคัญ สำคัญว่าเหลือเท่าไร”

หลวงพ่อก็เลยเปลอเถียงไปว่า “โอ้แม่...ได้มากเหลือมาก ได้น้อยมันก็เหลือน้อย”

คุณแม่ก็ตอบกลับมาว่า “ลูกเอ๊ย ในโลกนี้ หลายคนได้มาก แต่เหลือน้อย หรือไม่เหลือเลย แต่ในขณะที่อีกหลายคนเขาได้น้อย แต่เหลือมาก”

เสร็จแล้วคุณแม่ก็ขยายความว่า “ลูกเอ๊ย...ได้มากแล้วเหลือน้อย ก็เหมือนเอาแข่งไป ตักน้ำ เมื่อตอนแข่งอยู่ในน้ำ น้ำเต็มแข่งนะลูก แต่พอยกขึ้นมากลับเหลือแต่แข่งเปล่า น้ำไม่มีเหลือ

ส่วนที่ได้น้อยเหลือมากนั้น เหมือนเอากะลาหรือขัน หรือช้อนคันเล็ก ๆ แต่ว่าไม่ร่ว ไปตักน้ำ เมื่ออยู่ในน้ำนะ น้ำก็เต็มกะลาหนึ่ง ขันหนึ่ง ช้อนหนึ่ง แต่ยกขึ้นมาแล้ว ก็ยังมีน้ำเต็ม อยู่นั่นเอง

ผู้ที่รายได้มากแต่ยังไม่กินเหล้าอยู่ นี่ก็เป็นรูรั่วอย่างหนึ่ง

เล่นไฟ ซึ่งเป็นของไม่น่าเล่นก็เล่น นี่ก็เป็นรูรั่วอีกอย่างหนึ่ง

ไปเที่ยวเตร่เฮฮา ไปเข้าบาร์ เข้าคลับ ไปเที่ยวในสถานที่ที่ไม่ควรไป ก็เป็นรูรั่ว อย่างหนึ่ง

ตกลงแล้ว รูรั่ว ก็คือ อบายมุข

เราเรียนเรื่องอบายมุขกันมานาน แต่ไม่เคยเอาไปปฏิบัติ พอเดือดร้อนก็มาโทษ ภาษีสังคม อ้างอย่างนี้ไม่จบ”

หลวงพ่อดอนคุณแม่ตำหนิหนัก ๆ วันนั้น ก็เริ่มอุดรูรั่ว อย่างนี้แล้วจึงมีเงินเหลือ เดือนละ 5-6 พันบาท ขณะที่ก่อนหน้านี้ไม่พอใช้

หลวงพ่อยังเล่าอีกว่า เมื่อท่านเข้าวัดครั้งแรก เพราะว่าเพื่อนชวนไปนั่งสมาธิ ช่วงที่ เริ่มไปวัดใหม่ ๆ ก็มีเรื่องกระทบกระทั่งกับผู้บังคับบัญชาเหมือนกัน เสร็จแล้ววันนั้น ตอนที่ จะไปวัดครั้งแรก ค็นก่อนไปก็กินเหล้าเข้าไปด้วย พอตอนเช้าเพิ่งสร้าง ก็ยังตึง ๆ อยู่ พอไปถึงวัด ก็มีรุ่นน้องเขามาชวนไปทอดผ้าป่า

รุ่นน้องพูดกับหลวงพ่่ว่า

“พี่ทอดผ้าป่ากันนะ บุญจะได้ช่วยให้ก้าวหน้าในการงาน”

เนื่องจากตอนนั้นท่านมีเรื่องใจชุ่นอยู่ในใจ คือชุ่นเกี่ยวกับผู้บังคับบัญชาอยู่แล้ว ประกอบกับยังไม่สร้างเมตตา ก็ตอบรุ่นน้องกลับไ้ว่า

“ฮุย...บุญไม่เห็นจะช่วยอะไรได้เลย พี่ก็ทำบุญอยู่เป็นประจำ แต่ว่าก็ยังไม่วายมีเรื่องกับผู้บังคับบัญชา บุญช่วยอะไรพี่ไม่ได้หรอก”

ต่อมาคุณยายของท่านทราบเรื่องนี้เข้า ก็เรียกท่านเข้าไปให้ข้อคิดว่า

“ลูกเอ๊ย...ลูกบอกว่าบุญช่วยอะไรไม่ได้ใช่ไหม แล้วปีหนึ่งลูกทำบุญเท่าไร”

สมัยนั้นแม้ว่าจะดีมเหล้า แต่เดือนหนึ่งก็ทำบุญอยู่ 100-200 บาท เป็นประจำ ท่านก็ตอบคุณยายว่า “ผมทำบุญเดือนหนึ่ง 100-200 บาท ปีหนึ่งเอา 12 เดือนเข้าไปก็สัก 2,000-2,500 บาท”

คุณยายของท่านก็ยกมือประนม

“สาธุ ดีแล้วตั้งใจทำต่อไปนะ” ก็นึกว่าเรื่องจะจบแค่นี้ แต่ไม่จบ คุณยายก็ถามอีกว่า

“ลูกสูบบุหรี่หรือเปล่า”

“สูบครับ”

“ค่าบุหรี่ปีหนึ่งเท่าไร”

สมัยนั้นท่านสูบบุหรี่ซองละ 6 บาท สูบวันหนึ่งก็ประมาณซองครึ่งถึง 2 ซอง ตัวเองสูบประมาณครึ่งซอง แบ่งพรรคพวกอีก ก็เลยเป็นวันละ 2 ซอง เพราะฉะนั้น ค่าบุหรี่วันหนึ่งอย่างน้อยต้อง 10 บาท พอคำนวณเสร็จ ท่านก็ตอบว่า “ปีหนึ่งก็ประมาณ 3,000-4,000 บาท ”

คุณยายถามต่อ “แล้วลูกกินเหล้าไหม”

“กินครับ”

“แล้วค่าเหล้าที่กินกับเพื่อนล่ะ ลูกเอ๊ย ปีหนึ่งเท่าไร”

ท่านบอกว่า พอคุณยายถามประโยคนี้ ท่านถึงกับสะดุ้งเลย แต่ก็ตอบคุณยายว่า “ก็เอา 2 เอา 3 คุณค่าบุหรี่ไปละยาย ปีหนึ่งอย่างน้อยก็ 12,000 บาท นั่นเอง”

คุณยายถามต่อว่า “แล้วลูกไปเที่ยวคลับกับเขาหรือเปล่า”

“เที่ยวครับ”

“ปีหนึ่งหมดเท่าไร”

“ก็เอา 2 เอา 3 คุณ ค่าเหล้าเข้าไปละยาย”

ท่านบอกว่า ตอนก่อนบวชนั้น ปี ๆ หนึ่งหมดค่าอบายมุขเหี้ยมแสนเข้าไปแล้ว

คุณยายท่านเลยสรุปให้ว่า “ลูกทำบุญปีหนึ่ง 2,000-2,500 บาท แต่ลูกสร้างบาปปีหนึ่งเป็นแสนแล้ว ลูกยังมีหน้ามาบอกว่าบุญไม่ช่วย ถ้าตายตอนนี้ ลูกไม่ตกนรกก็นับว่าดีแล้ว จะมาบ่นเอาอะไร ลูกนะปริญญารู้ได้ทั้งเมืองนอกเมืองไทย ของแค้นนี้ลูกคิดไม่ออกจริง ๆ หรือนี้”

พอได้ยินคำสอนของคุณยายที่กระทบใจอย่างรุนแรงเข้าจัง ๆ ท่านก็เลยถึงกับสร้างเมฆ นั่งซึมท้อ นั่งเช่อยู่พักหนึ่ง

หลวงพ่อบอกว่า “จุดนี้เอง คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้หลวงพ่อเลิกเหล้าได้ คุณยายพูดไม่กี่คำ แต่คำพูดแค่นี้ของท่าน ทำให้เมื่อกลับมาถึงบ้าน ก็ทุบขวดเหล้าทิ้งเสียจนหมดตั้งแต่นั้นไม่ได้หยิบเหล้ามาดื่มกันอีกเลย

พอเลิกเหล้าได้ก็เลยชวนคนอื่นเลิกเหล้าตาม แล้วพยายามให้ข้อคิดกับทุกคนที่ได้เจอกันว่า พอครบวันเกิด แทนที่จะนึกถึงค่าน้ำนมของแม่ แต่เปล่า กลับไปนึกถึงเหล้าก่อนทุกที ครบรอบวันเกิดแต่ละปี เราน่าจะไปกราบขอบพระคุณแม่ที่ให้กำเนิดเรามา มากกว่าจะเอาเงินไปเลี้ยงเหล้าเพื่อน

อบายมุข ถ้ายังไม่รีบเลิก ก็จะกลายเป็นค่านิยมทางสังคมเลย ๆ ที่ทำให้เราเป็นหนี้พอกพูนขึ้นตามลำดับ และมีเพื่อนชั่ว ๆ มากขึ้น

แต่ถ้าเราเลิกเหล้า เลิกบุหรี่ เลิกการพนัน เลิกหอยไต้ดิน บนดิน เลิกสิ่งเหล่านี้ได้ เพื่อนชั่วจะหมดไป ภาษีสังคมก็ลด แล้วจะมีแต่เพื่อนดี ๆ และเงินก็จะเหลือด้วย”

หลวงพ่อบอกอีกว่า “ในอดีต เพราะหลวงพ่อพิจารณามาอย่างนี้ จึงไม่ต้องให้ใครมาตำหนิอะไรมาก ตัดสินใจเลิกเหล้า เลิกบุหรี่ แล้วเดินหน้าเข้าวัด ศึกษาธรรมะอย่างจริงจังกันเลย ไม่ต้องมาคอย ๆ ลด-ละ-เลิกอะไรต่ออะไรให้เสียเวลา หักดิบตัดใจกันวันนั้นเลย

ถ้าไม่ได้คุณแม่กับคุณยายให้แง่คิด ถ้าไม่เคารพคุณแม่และคุณยาย ก็ไม่มีทางตอบคำถามให้เราได้หรอก วันนี้ลองกลับไปถามเพื่อนเราดูนะว่า การที่เพื่อนของเราติดหนี้สินล้นพ้นตัวนะ เพราะเสียค่าอบายมุขมากกว่าค่าเงินเดือนหรือเปล่า หลวงพ่อฝากคำถามไปยังเขาด้วยนะ”

จากคำตอบที่ได้จากบันทึกคำสอนของหลวงพ่อนี้เอง ทำให้เราได้คิดว่าใคร ๆ ก็ตามที่ทุ่มชีวิตทำงานหนักเพื่อเอาเงินทองไปจมกับอบายมุข ก็เท่ากับซื้อหาความหายนะมาให้แก่ชีวิตและหน้าที่การงานของตนเอง และแน่นอนว่าไม่ช้าก็เร็ว เขาต้องล้มละลายเพราะอบายมุขอย่างแน่นอน ใคร ๆ ก็ไม่สามารถช่วยเหลือคนที่จมอยู่ในอบายมุขได้ นอกจากเขาจะหักดิบเลิกอบายมุขด้วยตนเองเท่านั้น

4.4 เทียบผู้หญิงขายบริการผิดอย่างไร

ในเวลานี้ สถิติผู้ติดเชื้อเอดส์สูงขึ้น สาเหตุหนึ่งที่ทำให้สถิติเอดส์สูงขึ้น ก็คือ ชายหนุ่มส่วนมากมีความเชื่อว่า การไปเที่ยวผู้หญิงโสเภณีไม่น่าจะเป็นการผิดศีลธรรม เพราะไม่ได้นอกใจใคร และหญิงนั้นก็สมัครใจด้วย สิ่งที่ยุ่ชายส่วนมากสำคัญผิด ก็คือว่า เทียบหญิงบริการผิดอย่างไร

จากคำสอนในพระพุทธศาสนาชี้ให้เห็นว่า การตัดสินเรื่องการเที่ยวหญิงบริการว่า ผิดหรือไม่นั้น ไม่ได้ตัดสินด้วยเรื่องศีล แต่ตัดสินด้วยบรรทัดฐานของ “อบายมุข” เป็นหลัก

อบาย แปลว่า “ความเสื่อม, ความฉิบหาย, สิ่งที่ปราศจากความเจริญ”

มุข แปลว่า “หน้า, โฉมหน้า, ทางเข้า”

เพราะฉะนั้น **อบายมุข** คือ โฉมหน้าแห่งความเสื่อม ความวิบัติ ความเสียหาย

หากชายหนุ่มคนใดไม่ว่าจะเป็นโสเภณี หรือเป็นคนมีคู่ครองแล้ว ไปยุ่งเกี่ยวกับโสเภณี จะระดับใดก็ตาม ก็เท่ากับว่า โฉมหน้าแห่งความเสื่อม ความวิบัติ ความฉิบหายได้ลอยมาประทับหน้าของเขาแล้ว นับแต่นี้ไปไม่ว่าจะไปทำอะไร คนรอบข้างก็อดไม่ได้ที่จะเคลือบแคลงสงสัยไปในทางไม่ดีเอาไว้ก่อน ซึ่งได้แก่

เรื่องที่ 1 ติดโรคเอดส์หรือเปล่า ? ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่า ถ้าไปยุ่งเกี่ยวกับหญิงโสเภณีเมื่อใด กามโรค โรคเอดส์ ก็ถามหาเมื่อนั้น ใครขึ้นไปยุ่งเข้า ก็นั่งนอนผวาไปเถิดว่า เราติดเอดส์มาหรือยังหนอ

เรื่องที่ 2 คนดีจะมองว่าผู้ชายคนนั้นกำลังดูถูกเพศแม่ของตนเอง

เรื่องที่ 3 ผู้ชายคนนั้นกำลังเพาะนิสัยไม่ดีไว้ในตัว คือ นิสัยดูถูกเหยียดหยามผู้หญิง พอถึงคราวมีภรรยาก็จะเอานิสัยไม่ดีที่เคยปฏิบัติกับโสเภณีมาใช้กับภรรยา

เรื่องที่ 4 เป็นการเสียเงินโดยใช่เหตุ พูดอีกอย่าง คือ เอาเงินไปซื้อความพินาศวิบัติ เสียหายมาใส่ตนเองแท้ ๆ สู้อาเงินที่จะต้องไปเสียให้กับผู้หญิงโสเภณี ส่งไปให้คุณแม่ทำบุญเสียยังดีกว่า

เพราะฉะนั้นพระท่านจึงมีคำเตือนสติอยู่ว่า “ถ้าจะไปเสียเงินเสียทองด้วยเรื่องเที่ยวโสเภณี ให้นึกถึงหัวอกของแม่บ้าง เพราะกว่าท่านจะเลี้ยงเราจนเติบโตมาขนาดนี้ ท่านลำบากหนักหนา ตอนนี้อยากก็ทำมาหากินได้แล้ว ควรจะส่งเงินให้ท่านทำบุญเป็นเสบียงติดตัวไปภพชาติข้างหน้าบ้าง เพราะคุณแม่บางคนเลี้ยงลูกจนแทบจะไม่มีเงิน ไม่มีเวลาแบ่งไปทำบุญสำหรับตนเองเลย”

จากคำพระที่ท่านเตือนสตินี้ ถ้าเราช่วยกันพูด ช่วยกันอธิบาย ก็เป็นที่หวังได้ว่าการปลูกปล้ำ ทำนากาฬ ฆ่าช่มชืน เพราะเหตุแห่งเพศ เหตุแห่งกามจะลดลงไปมาก อีกทั้งปัญหาโสเภณีและปัญหาโรคเอดส์ที่กำลังเพิ่มสูงขึ้น ก็จะได้หมดสิ้นไปจากคนไทย ไปจากโลกนี้เสียที แล้วคนไทยก็จะได้บุญกันหลายฝ่ายทีเดียว

4.5 การพนันไม่เคยทำให้ใครรวย

ก่อนที่สัญญาณนกหวีดแรกของฟุตบอลในแต่ละนัดจะดังขึ้น เงินกู้ เงินเดือน เงินค่าเทอม เงินค่าขนม และอีกสารพัดเงินของใครหลายคน ถูกวางเดิมพันไปกับโต๊ะพนันบอลเรียบร้อยแล้ว นี่คือการการณ์จริงที่เกิดขึ้นนอกสนามฟุตบอล ที่มีผลกระทบไปถึงปากท้องของครอบครัว

มีผู้รู้คาดการณ์ว่า การแข่งขันฟุตบอลในแต่ละนัด จะมีเงินพนันสะพัดในประเทศไทยกว่าหลายร้อยล้านบาทต่อวัน นับเป็นตัวเลขที่สูงมากสำหรับประเทศที่ไม่ได้ร่ำรวยเช่นเรา

ตัวเลขเงินดังกล่าวนี้ ในสายตาของเจ้าของโต๊ะพนันบอล คงยิ้มหวานกับรายได้ที่พวกเขาจะได้รับ แต่สำหรับคนที่ทำมาหากินโดยสัมมาอาชีพแล้ว ถือว่าเป็นการหาเงินอย่างเล็ดเย็นที่สุด เพราะหากินกับคนที่ล้มเหลวในการใช้เงิน

คนที่เมื่อเสียพนันบอลจนหมดตัวแล้ว ชีวิตก็เข้าตาจน หันหน้าไปกู้หนี้ยืมสินกับเจ้าของโต๊ะบอล และเมื่อหาเงินมาใช้หนี้ไม่ได้ การก่ออาชญากรรม คอรัปชั่น ขาดบริการทางเพศ เพื่อหาเงินมาใช้หนี้สินจึงตามมา

ความคิดที่จะประกอบสัมมาอาชีพของเขาก็จะเริ่มหายไป และจมอยู่ในวังวนของผีพนันอย่างยากจะถอนตัวขึ้น เพราะคิดอยู่อย่างเดียวว่า จะถอนทุนคืน

ในฐานะที่เป็นคนไทยด้วยกัน จึงมีสิ่งที่คุณคิดว่า เราจะช่วยคนที่ผิดพลัดไปแล้วอย่างไร และจะเริ่มต้นที่ใดจึงได้ผลดีที่สุด

ในกรณีนี้ มีขั้นตอนอยู่ 4 ข้อ คือ

1. ตัวเองต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับการพนันเด็ดขาด
2. ช่วยกันชี้โทษของพนันบอลให้ลูกหลานฟัง เพื่อป้องกันบุตรหลานตกเป็นทาสการพนัน
3. ไม่สร้างบรรยากาศการพนันใด ๆ ทั้งในบ้าน ที่ทำงาน หรือสถานศึกษา
4. อธิบายโทษของการพนันให้คนรอบข้างเห็นว่า การพนันไม่ทำให้ใครรวยจริง

ทำไมคนที่เล่นการพนันจึงไม่มีใครรวยจริง ? เพราะคนที่เล่นการพนันนั้น ได้ผลาญสิ่งที่มีค่าในตนเองไปแล้ว นั่นคือ

1. ผลาญความเป็นคนของตนเอง

ความเป็นคนจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความซื่อตรง ทันทีที่เราเล่นการพนัน ความมีเหลี่ยมมีคู้ จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ความซื่อสัตย์สุจริตจะหายไป เพราะเมื่อมีการพนันเกิดขึ้นที่ไหน การคดโกงจะเกิดขึ้นที่นั่น ถ้าครั้งใดในวงพนันไม่มีการโกง ก็ให้เข้าใจไว้ว่า ไม่ใช่ว่าไม่คิดโกง แต่เป็นเพราะยังไม่มีโอกาสจะโกงต่างหาก

2. ผลาญปัญญา

นักพนันเมื่อตอนที่เงินขาดมือ เขาจะมองเงินเหมือนเทพเจ้าที่สามารถบันดาลอะไร ๆ ให้เขาได้ เขาลืมไปว่ายังมีอีกหลาย ๆ สิ่งที่เงินซื้อไม่ได้ ครั้นพอเขาได้เงินมาแล้ว เนื่องจากเขารู้สึกว่าเงินเหล่านี้คงจะอยู่กับเขาไม่นาน อาจจะเสียการพนันหมดเนื้อหมดตัวไปเมื่อไรก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้น ก่อนที่จะเสียไป เขาจึงต้องรีบกินรีบใช้ รีบจ่ายเสีย ก่อนที่มันจะไปอยู่กับคนอื่น ของบางอย่างไม่ควรใช้ก็ใช้ ไม่ควรจ่ายก็จ่าย กลายเป็นคนฟุ่มเฟือย ไม่รู้จักค่าของเงินตามความเป็นจริง ตอนนั้นเขาเห็นเงินเหมือนเศษกระดาษ ครั้นเงินหมด เขาก็หิวเงินอีกต่อไป กลายเป็นว่าเขาต้องหิวเงินทั้งชาติ ปัญญาที่มีอยู่แทนที่จะใช้ให้เป็นประโยชน์ ก็เอาไปคิดแต่จะคดโกงเขาอยู่รำไป

3. ผลาญเวลา

เมื่อนักพนันลงมือเล่น เขาจะลืมทุกสิ่งทุกอย่าง แม้เวลาเล่นได้เขาก็ลืม ถึงคราวเสียก็จะยิ่งทุ่มเท หาทางเอากลับคืนมาให้ได้ ถ้ายังไม่ได้ก็ไม่เลิก หรือกว่าจะเลิกก็ต้องรอให้เงินหมดเสียก่อน ถึงได้ก็ไม่รู้จักพอ วันเวลาก็ผ่านไป ๆ เรื่อย ๆ เสียงานเสียการอย่างอื่น โดยเขาไม่รู้ตัว

4. ผลาญสุขภาพ

เมื่อนักพนันลงมือเล่นแล้ว ก็มักจะต้องอดตาหลับขับตานอน กลิ่นอุจจาระปัสสาวะกินอาหารไม่เป็นเวลา ในที่สุดสุขภาพก็เสื่อม โรคภัยไข้เจ็บก็เบียดเบียน

จะเห็นว่า การพนันผลาญทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ความเป็นคนก็ถูกล้าง เพราะถึงได้เงินมา เงินนั้นไม่อาจจะเก็บรักษาไว้ให้เกิดประโยชน์ได้นาน เขาจึงไม่รวยจริงสักที หากความมันคงในชีวิตไม่ได้

ขึ้นชื่อว่าการพนัน ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใด ล้วนเป็นที่ตั้งแห่งความเสี่ยง และความประมาททั้งนั้น อย่าเล่นเลยดีที่สุด

เพราะฉะนั้นในขณะที่กระแสฟุตบอลกำลังโหมกระหน่ำอยู่ทุกวันนี้ การจะช่วยเหลือหรือป้องกันไม่ให้คนใกล้ตัวตกเป็นทาสการพนันได้นั้น ต้องอาศัยความร่วมมือของทุกคน ด้วยการช่วยกันอธิบายโทษของการพนัน ให้ขยายวงกว้างออกไปจากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสี่อย่างนี้ ล้นเสียงนกหวีดสุดท้ายของฟุตบอลแต่ละนัด เราจะได้ช่วยให้ลูกหลานของเราหลุดพ้นจากการเป็นทาสของการพนันได้มากที่สุด

4.6 ลูกอยากให้อ่านเล่มนี้

หลาย ๆ ครอบครัว อาจจะเคยเจอปัญหาคุณพ่อกินเหล้าเมาอาละวาดทุกวัน เมาแล้วก็ด่าทอเพื่อนบ้าน หาเรื่องทะเลาะกับแม่ หรือไล่ตีลูก จนเป็นเหตุให้ใคร ๆ ก็อดทนารอใจไปทั้งละแวกบ้าน แต่ด้วยความกตัญญูกตเวทียของคุณพ่อ ก็อยากจะหาวิธีช่วยให้ท่านเลิกเหล้า แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ในกรณีนี้ จึงอยากขอแนะนำตัวอย่างวิธีการที่เคยใช้ได้ผลแล้วมาฝากกัน ซึ่งอาจจะพอทำให้ท่านได้แนวทางดี ๆ มาปรับใช้ดูบ้าง

เรื่องมีอยู่ว่า ลูกศิษย์คนหนึ่งมาปรึกษากับหลวงพ่อก่อนที่เคอร์รี่ เพื่อหาทางให้อ่านเล่มนี้ เพราะเวลาพ่อเมาที่ไร จะอาละวาดด่าทอคนแถวบ้าน จนทำให้ตนเองกับแม่แอบอายแทบไม่กล้าออกไปไหน และยังพลอยทำให้เพื่อนบ้านมองด้วยสายตาดูถูก ไม่เป็นมิตรอีกด้วย

ความกตัญญูกตเวทียของคุณพ่อให้ต้องมาปรึกษาหลวงพ่อก่อน ซึ่งเขาเคอร์รี่ก็เสนอเหมือนกับพ่อแท้ ๆ อีกคนหนึ่ง

หลวงพ่อก่อนก็กรุณาให้คำแนะนำแก่เขาด้วยความเมตตา ปรารถนาจะช่วยให้พ้นจากความทุกข์ใจ โดยท่านได้ให้คำแนะนำไว้ดังนี้

“กรณีพ่อติดเหล้าหนัก ถ้าเป็นคนอื่นยังพูดง่าย เป็นพ่อนี้พูดยากที่สุด เพราะพอเราเอ่ยปากพูด ยังพูดไม่ทันจบ ก็ถูกห้ามเสียแล้ว แล้วท่านยังบอกเราอีกด้วยว่า “อย่ามาพูด ๆ จันเลี้ยงแกมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย”

หลวงพ่อก่อนก็เคยโดนทำนองนี้มาแล้ว ขนาดมาเป็นพระ สอนให้คนอื่น เลิกเหล้าเลิกบุหรี่ยังได้มากมาย กลับบ้านไปขอร้องให้อ่านเล่มนี้ บอกท่านว่า “โยมพ่อ...เลิกเหล้าเถอะนะ สุขภาพจะได้ดีขึ้น เอาเวลาไปฟังธรรมะ นั่งสมาธิดีกว่า” แต่พอพูดเรื่องนี้ที่ไร โดนคำพูดแบบศอกกลับมาทุกที แต่หลวงพ่อก่อนไม่เคยละความพยายามนะ

ตอนนั้นโยมพ่ออายุเจ็ดสิบกว่าปีแล้ว ก็ตั้งใจจะให้ท่านสวดมนต์ ภาวนา นั่งสมาธิ กลั่นใจให้ผ่องใส หวังจะให้ท่านมีบุญในยามบั้นปลายติดตัวไปเยอะ ๆ

แต่พอหลวงพ่อบุญชวนท่านเลิกเหล้า เข้าวัดทำบุญจบ ท่านตอบกลับมากว่า “ดีเหมือนกันนะ ถ้าพ่อจะนั่งสมาธิตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป แต่นั่งไปกินเหล้าไป พร้อม ๆ กับ นั่งสมาธิ เวลาบรรทมภาวนามันคงจะขัดดี”

ท่านพูดตอบกลับมากอย่างนั้นแล้วเราจะไปว่าอย่างไร พุดแรงไป เตี้ยวแบกบาปอีก เพราะว่าเป็นพ่อ ครั้นไม่เตือนเลยเราก็จะไม่ได้แทนคุณท่านกระอักกระอักอยู่หลายปีกว่าจะแก้ตก

หลวงพ่อก็ต้องใช้กุศโลบายแก้เป็นเปละะ ๆ ไป เริ่มตั้งแต่บอกโยมแม่ว่าอย่าซื้อเหล้า ให้โยมพ่อกิน เมื่อท่านเคี้ยวเชืโยมแม่ไม่ได้ ก็หันไปทางโยมพี่สาว

หลวงพ่อก็บอกโยมพี่อีกว่าอย่าซื้อเหล้าให้พ่อกินนะ พ่อใช้ลูกไม่ได้ ท่านก็ไปใช้หลาน หลวงพ่อก็ต้องกำชับหลานว่า อย่าซื้อเหล้าให้ตานะ พอหลานไม่ซื้อท่านก็บ่น บ่น ยังไม่พอแต่อีกด้วย

หลวงพ่อก็บอกหลานให้ทน ๆ เอา ให้เห็นแก่น้ำ

ท่านไปเคี้ยวเชืโยมแม่กระทั่งเหลนอายุ 7-8 ขวบ ไปซื้อเหล้าให้ทวดที่

หลวงพ่อก็ต้องไปบรมเหลน ต้องบังคับที่เด็ก คือต้องใช้กุศโลบาย เหมือนจะไค่น ต้นไม้ เราไม่สามารถจะตัดรากแก้วได้ เราก็ต้องตัดรากฝอยกับรากแขนงเสียก่อน รากแก้วก็ อยู่ไม่ได้เอง เพราะถูกตัดหนทางส่งเสบียงหมด

ในที่สุด พ่อก็เลิกเหล้าจนได้ เพราะไม่มีใครไปซื้อให้ ประกอบกับร้านเหล้าก็อยู่ห่าง ไปเป็นกิโลเลยรอดตัวไป ตอนนี้ท่านเสียชีวิตแล้วเมื่ออายุได้ 86 ปี ตอนเลิกกินเหล้าได้เด็ดขาดนั้น ท่านอายุได้ 80 ปี เลิกเหล้าได้ 6 ปี ก็เสียชีวิต ก็ยังดีเลิกได้ตั้ง 6 ปี

การที่คุณหนูตั้งใจจะหาทางให้คุณพ่อเลิกเหล้า ก็ค่อย ๆ หาวิธีการที่เหมาะสมกับ พ่อไป อย่าท้อถอย แล้ววันหนึ่งก็จะหาทางให้ท่านเลิกได้เอง”

ท่านผู้อ่านที่เคารพ เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ คงจะเห็นแล้วว่า เรื่องลูกสอนพ่อให้เลิก เหล้านี้เป็นเรื่องยาก การสอนผู้ใหญ่ต้องทำให้ท่านได้คิดโดยไม่เสียหน้า ต้องใช้สติปัญญาหา วิธีการที่เหมาะสมกับอัธยาศัยของท่าน อีกทั้งต้องมีความอดทนมาก จึงจะช่วยท่านพ้นจาก อบายภูมิได้

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้ว ยังไม่ทรงรีบเสด็จกลับกรุงกบิลพัสดุ์ เพื่อเทศน์โปรดพุทธบิดาก่อนคนอื่น เพราะทรงรู้ว่าถ้ากลับไปเทศน์โปรดพระบิดาท่านก็คงไม่ฟังหรอก

เพราะฉะนั้นเมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้วจึงเสด็จไปสั่งสอนประชาชนในแคว้นมคธเสียก่อน เพื่อให้กิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปถึงพระบิดา ให้คนอื่นเขาพูดถึงพระองค์ว่า ดีย่างนี้ ดีย่างนั้น

เมื่อกิตติศัพท์ของพระองค์โด่งดังมากเข้า ๆ จนกระทั่งแม่พระทัยว่าพระพุทธรูปบิดาทรงเชื่อ 100 % เพราะส่งทูตมาอาราธนาแล้ว พระองค์ก็ยังไม่เสด็จกลับทันที ต้องรอเทศน์โปรดให้ใครต่อใครอีกหลายคณะที่พระบิดาส่งมาอาราธนาได้บวชทุกคนก่อน จนกระทั่งคณะสุดท้ายมาอ้อนวอน จึงยอมเสด็จกลับ

แต่ถึงกระนั้น พ่อก็คือพ่อ ไม่ยอมไหว้ลูก เชื่อพระวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ก็ไม่ยอมไหว้ ต้องทรงแสดงปาฏิหาริย์ ขึ้นไปเดินจงกรมอยู่กลางอากาศ แล้วทรงเนรมิตให้ฝนโบกขรพรรษ คือฝนที่เหมือนน้ำตกบนใบบัว ถ้าใครต้องการให้เปียกก็เปียก ใครไม่ต้องการให้เปียกก็ไม่เปียก ตกลงมาทำใหญ่ แล้วตรัสว่าฝนชนิดนี้เคยตกมาแล้วครั้งหนึ่ง นี่เป็นครั้งที่สอง

ในครั้งแรกนั้น ฝนนี้ตกในสมัยที่พระองค์เสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดร พระพุทธรูปารวมทั้งพระญาติทั้งหลายเห็นปาฏิหาริย์ จึงยอมลดทิฐิมานะ ถวายความเคารพ และบูชาด้วยเครื่องสักการะ ยอมฟังเทศน์แล้วเชื่อตาม จนกระทั่งบรรลुธรรมกันมากมาย

ดังนั้น จากหลักการของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในเรื่องนี้ ก็เท่ากับว่า การที่ลูกจะสามารถช่วยให้พ่อเลิกดื่มเหล้าได้ ลูกต้องทำตัวให้ดี เป็นต้นแบบที่น่าเลื่อมใสศรัทธา ให้ท่านเห็นว่าเราเป็นคนมีปัญญา มีความสามารถมาก จนท่านดูถูกเราไม่ได้ จากนั้นจึงต้องหากุศโลบายที่ดี ที่เต็มไปด้วยความเคารพและเหมาะสมกับท่าน เพราะถ้าทำสำเร็จก็จะได้บุญกับพ่ออย่างมาก

4.7 พ่อที่ลูกเกลียด

บางครั้ง ในเวลาที่พ่อไปติดต่อบายมุข ไม่สามารถเป็นหลักให้แก่ครอบครัวได้ คนเป็นหลักให้แก่บ้านก็จะไปตกอยู่กับแม่ และเมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในครอบครัวบ่อย ๆ สิ่งที่คุณรู้สึกก็คือ พ่อเอาเปรียบแม่ และบางครั้งความรู้สึกนี้ รุนแรงถึงขั้นรังเกียจพ่อที่เดียว ถ้าครอบครัวใดกำลังประสบปัญหาอย่างนี้ ลูกควรจะมีหลักคิดพิจารณาที่ถูกต้องอย่างไร

เรื่องมีอยู่ว่า เด็กหนุ่มคนหนึ่งได้มาปรับทุกข์เรื่องพ่อของเขาให้หลวงพ่от่านฟังว่า

“ผมรู้สึกว่ พ่อชอบเอาเปรียบแม่ ไม่ห่วงใยลูก เอาแต่ใจตนเอง หวังแต่ความสุขสบายส่วนตัว เวลาตกอับ ก็ปล่อยให้แม่เพียงผู้เดียว ต้องดิ้นรนค้าขายเลี้ยงดูลูก ส่วนพ่อสุขสบายอยู่ที่บ้าน เจ้าชู้กับคนรับใช้ในบ้าน ผมจะบาปไหมครับ ถ้าผมเกลียดพ่อ ?”

หลวงพ่от่านก็ให้ข้อคิดแก่เด็กหนุ่มคนนั้นว่า

“พ่อที่ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ ท่านก็มีความผิดเป็นของท่านอยู่แล้ว ยิ่งเอาแต่ความสุขความสบาย ไปเจ้าชู้กับคนรับใช้ นี่ก็ผิดศีลกาเมฯ เข้าไปอีก ท่านบาปเต็มตัวของท่านอยู่แล้ว

ส่วนที่ท่านมีเรื่องกับแม่ จะทะเลาะเบาะแว้งอะไรกัน ก็เป็นเรื่องราวของท่านกับแม่ของเราเท่านั้น

สำหรับเรา หลวงพ่ออยากจะฝากไว้ละ เวลาเรามองคุณพ่อ มองคุณแม่ ขอให้มองอย่างนี้ ***สัตว์โลกเวลาจะเกิด มีความจำเป็นต้องมีต้นแบบ***

สมมติกันว่า เรามีก้อนดินเหนียว ถ้าเราได้แบบพิมพ์เป็นรูปถ้วย เอาก้อนดินเหนียวอัดเข้าไปในแบบพิมพ์ เราก็ได้ถ้วยมาใช้ ถ้าได้แบบพิมพ์เป็นชาม เราก็ได้ชามมาใช้ มีแบบพิมพ์ เป็นตุ๊กตา เอาดินอัดเข้าไปในแบบพิมพ์ตุ๊กตา เราก็ได้ตุ๊กตาไว้ดูเล่น ถ้าเราได้แบบพิมพ์ที่เป็นพระพุทธรูปเอาดินเหนียวอัดเขาไปในแบบพิมพ์เราก็ได้พระพุทธรูปมากราบไหว้บูชา ดินเหนียวก้อนเดียวกัน เมื่อได้แบบพิมพ์ไม่เหมือนกัน ดินก้อนนั้นก็มีความไม่เท่ากัน ถ้าไม่มีแบบ ดินก้อนนั้นก็แค่ดินละ ะ ยังไม่มีค่าอะไรเลย

คนเราจะมาเกิดก็ต้องมีต้นแบบ ถ้าได้ต้นแบบพ่อแม่เป็นวัว เป็นควาย ลูกเกิดมาก็ต้องเป็นวัว เป็นควาย ถ้าต้นแบบพ่อแม่เป็นลิง ลูกก็เป็นลิง ถ้าต้นแบบเป็นคน ลูกก็เป็นคน

ถามตนเองก็แล้วกันว่าเราที่มีความฉลาดปราดเปรื่องด้วยบุญแต่ชาติปางก่อนอย่างนี้ ถ้าตอนเกิดไปเข้าท้องลิง พอคลอดออกมาจากท้องแม่ร้องเสียง “เจี๊ยก ๆ” เป็นลิงออกมาแล้วเราจะทำอะไรได้แค่ไหน

หรือถามตนเองอย่างนี้ว่า ถ้าเปรียบเทียบระหว่างการเกิดมากับพ่อแม่ที่เป็นคน แล้วพ่อแม่ไม่เลี้ยง ปล่อยให้เติบโตอยู่ในโรงเลี้ยงเด็กอนาถา กับเกิดมาได้พ่อแม่ที่เป็นลิง และเลี้ยงดูเราซึ่งเป็นลูกลิงมาอย่างดีจนโต อย่างไหนจะมีค่ามากกว่ากัน

เกิดเป็นลิงเอาไหมล่ะ ? เราก็ไม่เอา เพราะอะไร เพราะว่ารูปร่างของเราที่เป็นคนเป็นรูปร่างที่เหมาะสมแก่การทำความดีได้ทุกรูปแบบจะให้ท่านจะรักษาศีลหรือนั่งสมาธิภาวนาเราก็ทำได้ทั้งนั้น แต่พอรูปร่างเป็นสัตว์แล้วทำความดีอะไรก็ไม่ได้

ที่ฉลาดเฉลียวอย่างพวกเรานะ ถ้าได้รูปร่างเป็นลิงร้อง “เจี๊ยกๆ” อยู่ในป่าก็ทำความดีอะไรไม่ได้เลย ฉลาดก็ฉลาดแบบลิง เป็นลิงจำฝูง พาพรรคพวกห้อยโหนโจนทะยานไปทำอะไรไม่ได้

หรือฉลาดอย่างนี้แหละ พอได้รูปร่างที่เป็นเต่าคลานงุ่มง่าม ถามว่าจะไปทำอะไรได้ฉลาดก็ฉลาดไป อย่างมากก็เป็นเต่าที่ฉลาดที่สุดในโลก แต่มันก็ได้แค่เต่านะ

เมื่อได้เกิดเป็นลูกคน พ่อแม่ท่านจะเลี้ยงเราหรือไม่เลี้ยงก็ช่าง จงขอบคุณท่านที่อุทิศส่ให้ต้นแบบที่เป็นคน ส่วนที่เลี้ยงโตมานะ เป็นบุญคุณส่วนเกินที่แถมให้เป็นพิเศษเสียด้วยซ้ำ ยิ่งมีสมบัติทั้งไว้มัก 10 ล้าน 20 ล้าน หรือ 100 ล้าน ก็ยังเป็นบุญคุณล้นเหลือแต่ลำพังแค่เพียงท่านให้ต้นแบบที่เป็นคนมานี้ตลอดชาติก็ตอบแทนท่านไม่หมดแล้วเพราะฉะนั้นอย่าไปเกลียดท่าน หรือทำอะไรให้ท่านเสียใจ มันเป็นบาปนะลูกนะ”

เมื่อได้ฟังหลวงพ่อบอกให้ข้อคิดเรื่องนี้แล้ว สิ่งที่น่าคิดก็คือ ถ้าเด็กคนนี้ไม่มาปรับทุกข์กับหลวงพ่อบอกเสียก่อน ครอบครัวนี้จะเกิดอะไรขึ้น การเลิกเหล้าเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูก ๆ ภาควิมิใจเป็นสิ่งที่พ่อควรทำมากที่สุด เพราะความหวังที่ลูกทุกคนมีต่อพ่อของเขาก็คือเขาอยากให้พ่อของตนเองเป็นคนดี ไม่เป็นคนชั่วเหล้าเมามา